

Agraïments

Vull aprofitar l'edició d'aquest llibre per agrair als qui van fer possible un punt d'inflexió, els qui van donar la volta a la història de la meva família danyada per l'atzar, només els meus pares són capaços de valorar el significat de les llàgrimes en solitud, de la tristesa que representa passar dificultats econòmiques per arribar a final del dia i no donar-li la major importància perquè ser pobre no és un problema, ni tan sols una circumstància, quan ni tan sol tenir problemes de salut els preocupa perquè la seva prioritat, el seu focus, és la por a no veure el seu fill fer-se gran, conscients que les possibilitats de donar-li la volta a la situació són mínimes.

Per aquest motiu vull agrair aquest llibre a qui he agraït durant molt de temps la meva vida cada matí, a aquell equip de professionals als quals majoritàriament no he conegut, però que em van retornar la vida en anys difícils, segurament sense donar-li major importància que aquella que la seva pròpia professionalitat i rutina els condueix cada dia a realitzar accions excepcionals que poca gent valora. Començant per Juanita, amb la seva amabilitat, simpatia i generositat que al costat del Dr. Pijoan van ser les cares visibles, els qui em van acompanyar a l'Hospital Sagrat Cor abans i després de la meva intervenció.

Molt especialment el meu agraïment al Dr. Petit, qui va facilitar des de l'inici visites i realització de proves per aconseguir primer un diagnòstic clar i posteriorment compromís amb els seus col·legues que van

permetre realitzar una intervenció en la Clínica Sant Jordi, fins llavors exclusiva al sector privat.

El meu agraïment especial, de cor, mai millor dit, d'un cor reparat per ells, per l'equip mèdic del Dr. Puig Massana, als quals mai he tingut l'ocasió o la iniciativa de fer-los arribar el meu agraïment, però als quals dono les gràcies cada dia, i als quals en l'edició d'aquest llibre vull fer-ho públicament, per la meua vida i per totes les que han anat allargant durant tota la seva carrera, mai suficientment valorada.

De cor, **GRÀCIES.**

Pròleg

Aquest llibre no és més que el recopilatori de les publicacions realitzades en el meu blog, un resum d'històries personals que tracten d'expressar la meva filosofia de vida, els meus valors i els principals aprenentatges viscuts.

Aprenentatges que he volgut compartir amb el món amb l'única finalitat que puguin ser utilitzats o almenys que a algú li puguin servir per reflexionar sobre el seu propi camí. Aquesta idea de compartir experiències i reflexions que m'han estat útils sorgeix com a conseqüència del compromís adquirit en el Post grau de Gestió de Talent de les Organitzacions realitzat en IL3, per la qual cosa com no pot ser d'una altra manera vull agrair especialment al grup talent que m'ha inspirat tant durant aquests dos últims anys.

Tot va començar en aquella especial presentació de la mà d'Àngels Paredes, i vull aprofitar aquest pròleg, per rendir un petit homenatge al que no era més que un conjunt de persones desconegudes distribuïdes en «U» dins d'un aula que de mica en mica anàvem sumant energies i generant emocions, però que aquell primer dia es mostraven més o menys així:

Al costat de la porta, com a responsable de RRHH d'una editorial i l'última a aparèixer per una avaria en el seu cotxe, se'ns presenta com una formigueta, treballadora, disposada a compartir i a guardar, sempre corrent, l'Ana.

Del sector químic, la Bea, especialment sociable, es descriu com toçuda, la defineix el seu afany de su-

peració personal i com no, caminant es fa camí en caminar.

Al costat de la Bea, està la Olaya, de recerca biomèdica, ens sorprèn amb un puzzle, i ens mostra una personalitat perfeccionista, molta psicologia i filosofia, algú a qui no li agrada improvisar.

Del sector de seguretat, potser el menys emotiu del grup, però sens dubte el més resolutiu, l' Enric.

Al seu costat es trobava, qui en els següents mesos es va convertir en un líder, provinent del sector sanitari hospitalari, identificant-se amb una sabata, cercador de bolets, afermat en el seu grup, amant de l'equip i especialment creatiu, en Javier.

Just al meu costat, de l'altre costat de l'atlàntic, especialista en selecció, i com a objecte de identitat el mate, tan peculiar de la seva estimada Argentina, la meva gran amiga Natalia, adaptable, amant del feedback, fred o calent.

El més gran del grup, del sector financer, em presentava amb impacte, representat per aquest «Buff» que m'ha acompanyat al costat de la meva família i amics als millors moments d'aquesta dècada.

A la meva esquerra, del sector químic, en Raúl, aquell noi tímid amb una ampolla de vi del 77, com ell, mostra de maduresa, disposat a escoltar i sobretot amb l'objectiu de ser feliç.

Al seu costat, companya d'empresa, la Carmen, un petit cotxe ens mostrava aquella personalitat multifuncional, de proximitat, ràpida i tot terreny, amb la influència del seu pare per donar el millor.

Afectada per la crisi del sector bancari, i carregada d'esperança, personalitat resumida en un arbre, la Jennifer, tota sensibilitat i fortalesa.

Al seu costat, la Nuria, la seva companya de viatge en aquesta aventura de canvi, representada per un walkman, la música com a inspiració, l'honestedat i l'escolta com a bandera i la seva família com a masteler.

Darrere d'unes grans ulleres s'amagava una de les personalitats que més he admirat en aquests últims anys, una tímida irreal com Port Aventura, tot psicologia, la Erika, lluitadora excepcional, mostrava l'aprenentatge com a camí i la capacitat de treball com a identitat.

Afectada per l'horari, se'ns presentava una gran formadora amb la improvisació com a bandera, com no podia ser d'una altra forma la Carme ens va absorbir amb la seva història personal, deixant petjada del seu sentit de l'humor, el seu positivisme i la seva tenacitat.

Just al seu costat, el Nacho, en un grup multisectorial no podia faltar algú del sector tèxtil, menys vinculat a la gestió de persones. Representava la seva personalitat amb aquell llapis; senzill, pràctic, creatiu, veraç, disposat a salvar el món amb el seu talent ocult.

La personalitat de la Mercè, del sector sanitari, experiència en gestió de RRHH, especialment observadora, representada en els seus somnis, els seus viatges, ens mostrava l'estabilitat, la seguretat, el confort i la família.

Al seu costat i molt a la meua esquerra, se situava pràcticament en l'altra cantonada de la sala, la Consol, mostrava la seva personalitat amb la foto dels nens, mostrant humilitat, optimisme, aprenentatge, sense pors, adaptació, valorant especialment el somriure i gaudint de la companyia de la gent.

No van deixar aquell dia la seva petjada la María José, del sector educatiu, de qui destaca la seva capacitat d'escolta, la seva serenitat i que possiblement es

podria haver representat aquell dia amb un bloc de notes, disposada a aprendre.

De la Sandra, i la seva personalitat, em quedo amb el final, amb aquell far que descriu el seu projecte personal, enfocat a l'orientació.

Amb aquest meravellós grup, em vaig comprometre a començar a explicar els meus aprenentatges al món i aprofitant el que un mapa mental et pot ajudar al cap de dos anys, els he volgut simplement homenatjar, sabent que després d'aquesta presentació, la suma d'emocions ha estat un gran pont, facilitador del creixement professional i personal de cadascú de nosaltres.

Agraïment a Cristina Bes, Marta Castillejo, Cristina Ayala i Albert Balada per la seva col.laboració en la traducció.

Avui us vull explicar... un petit record en honor al meu cosí Paco, que avui ens ha deixat, com ben ha dit la seva filla, sense avisar.

2 de desembre de 2015

Avui començo aquest blog, d'una forma inesperada, el que era un projecte d'explicar al món les meves experiències personals, un projecte sense forma ni model, que naixia en classe de Post grau de Gestió de Talent en IL3, i que avui m'he decidit a iniciar sense format, simplement amb el propòsit de mantenir la idea principal; explicar aquelles petites coses que per a mi són importants, que avui recordo i que desconec si demà podré explicar. Ja li donarem forma i vistositat en un altre moment, avui potser l'única cosa que importa és començar, perquè com va dir Machado, «se hace camino al andar».

Avui ha mort Francisco Murillo, per a mi, “el primo Paco”, al que vaig conèixer quan jo era un nen, per vincle familiar i amb el qui vaig compartir tardes i matins, menjars, jocs, alegries i algun mal moment, avui us vull explicar un dia simple, una petita anècdota, simplement per recordar-lo i en honor a la seva memòria.

Recordo com si fos ahir, aquell partit familiar de solters contra casats en el camp municipal de Viladecans, aquell contraatac que després d'escapar-me per velocitat i recórrer mig camp em plantava a l'àrea per culmi-

nar el gol de la victòria amb una vaselina gairebé perfecta. I allí estaves tu, per desfer la meva proesa amb una excel·lent intervenció. Recordo que em va semblar tan increïble la teva parada que no em vaig disgustar per no marcar, vaig gaudir tant per la teva parada com ho hagués fet del meu gol.

Aquell moment el tinc gravat i m'he alegrat durant el transcurs de la meva vida d'aquells petits fracassos generats per l'èxit d'uns altres, de vegades desconeguts. Al final la matèria ni es crea ni es destrueix i possiblement les emocions també es compensin.

Avui només puc estar trist per la teva marxa inesperada i alhora feliç de trobar-te a la meva infància, pel que de ben segur em vas aportar per ser avui «jo».

Aquesta petita anècdota que em va ensenyar de nen a anteposar la qualitat aliena al meu desig natural de guanyar, m'ha acompanyat com un dels meus valors, davant molts més com a defecte que com a virtut, però sens dubte m'ha ajudat a gaudir del realment espectacular independentment del seu executor, a ser imparcial, a veure els fets, les accions sense importar-me el personatge. També a veure els errors i defectes dels que més estimo, a no estar condicionat i ser realment just o almenys a intentar-ho.

Hi ha qui pensa que sóc un tipus estrany, perquè puc gaudir d'un gol del Madrid sent culé fins a la medul·la, sóc estany perquè no sóc fanàtic, doncs serà, m'alegro sempre que m'emocio i el color d'una samarreta no m'ennuola la bellesa, la creativitat o l'esforç, i la victòria del meu rival no em produeix ràbia sinó admiració, potser perquè no considero el meu enemic qui comparteix alguna cosa amb mi i certament si ens creuem en la vida ja compartim el camí.

De la meva infància com a futboler recordo alguns dels gols marcats, no sabria dir si els més bells o els més lluitats, i algunes victòries i partits realment emocionants, carreres per la banda esquerra i alguna jugada de pissarra i també entrades d'algun defensa, però el que recordo amb molta força, amb més claredat, són algunes parades espectaculars, la de Paco és la primera que recordo, però després van venir unes altres, d'aquelles que en acabar el partit, pensaves, que bé, com me l'ha pogut parar, i també recordo alguns gols rivals, sens dubte espectaculars, simplement recordo el més emocionant, i aquests detalls m'han servit per veure que m'emociona el resultat, l'execució, la bellesa de les accions i em fa sentir admiració pel talent, sense percebre que de vegades resolvia el meu triomf.

Per avui ja està bé, si el meu projecte aguanta, cada setmana afegiré una anècdota, abans que m'oblidin, a veure si tenim sort i us en puc explicar unes quantes.

Després ja treballarem el disseny, i farem un blog més vistós perquè no us avorriu, de moment estem als fonaments.

